

Csillámszárny Akadémia

GA

Titania Woods

Örök barátok

HARMADIK KÖNYV

Örök barátok

Írta: **Titania Woods**
Illusztrálta: Smiljana Coh

Könyvmolyképző Kiadó, 2011

Christophernek

Első fejezet

– Akkor hát figyeljeteK, lányok! – Madame Léptepille a Nárcisz Ág tündérei előtt lebegett a levegőben, és helyére simította élénklila fürtjeit. – Ma új táncot tanulunk! Megtanuljuk, hogyan kutassunk fel bajba jutott élőlényeket a természetben.

Csilli izgatott pillantást vetett legjobb barátnőjére, Bimire. – Tünelményes! – suttogta. A tündérek kötelessége, hogy gondot viseljenek a természetre, ám elsős kisdiaókként Csillinek és a barátainak eddig nem sok lehetőségük akadt erre.

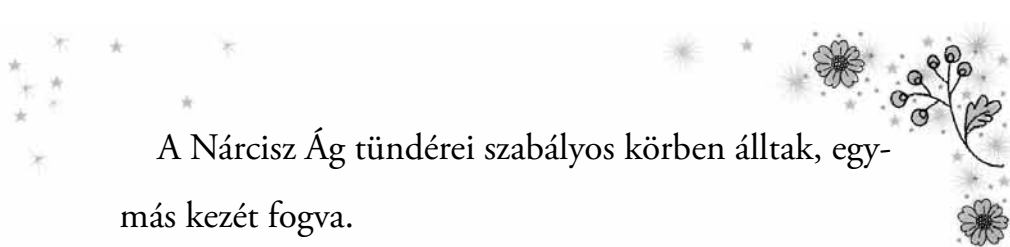
Bimi sötétkék szeme felragyogott. – Vajon tényleg segíthetünk valamilyen pici állatnak?

Várakozásteljes izgalom hullámzott végig Csilli szárnyán. – Ó, remélem, úgy lesz! Szívesen elmesélném a szüleimnek.

Csilli szülei mindketten tündérdoktorok voltak, és lányuk nem is vágyott másra, mint hogy egy nap ő is követhesse szárnycsapásaik nyomdokait.

– Alkossatok kört! – adta ki az utasítást Madame Léptepille, kecses karját meglengetve. – Gyorsan! Gyorsan!

A Madame egy bűvös gombakörben tartotta táncóráit az erdő közelében. Mögöttük magasodott a Csillámszárny Akadémia, amely most őszi dicsfényben ragyogott, levelei vörös, arany és narancssárga színben lángoltak. Több száz aprócska ablak sorakozott a fa törzsén, a tövében nyíló óriási kapu pedig hívogatón és sziporkázva tárta ki két szárnyát.

A Nárcisz Ág tündérei szabályos körben álltak, egymás kezét fogva.

– Virág pozíció! – A Madame felröppent a magasba, pókhálóból szőtt ruhája fényesen csillogott.

A tündérek széttárták és finoman egymáshoz érintették szárnyaikat, úgy, hogy azok épp csak a hegyüknél simultak össze. Csilli megszorította Bimi kezét. A kör túloldalán Szuzit látta maga előtt, amint lábujjhegyen ugrándozik. Nem tudta megállni mosoly nélkül. Szuzi aztán tényleg szeretett új dolgokat kipróbálni!

A Madame összecsapta a kezét, és lassan leereszkedett a földre. Hangja halkán, ünnepélyesen csengett. – Nos, ez a tánc teljesen más, mint azok, amelyeket eddig tanultatok. Rendkívül komoly tánc.

Komoly arckifejezéssel nézett végig a tanítványain. Csilli hatalmasat nyelt. A lányok mind elcsendesedtek, amikor tekintetük találkozott a tanárnoőével.

Végül a Madame bólintott. – Hunyjátok be a szemeket, lányok!

Csilli behunyta a szemét, és teljes erejéből összpontosított a Madame minden szavára.

– Együttes erővel kell koncentrálnotok ahhoz, hogy meghallhassátok, ha bajba jut egy élőlény a közeletekben. A tánc varázserejével pedig megértitek, mit válasszol nektek. Most... két szökellés balra, két szökellés jobbra, meghajlás, forgás és fel.

Belekezdtek a táncba. A levegő szinte életre kelt a sziporkázó szikráktól, amint a varázslat lassan összegyűlt körülöttük.

– Most emelkedjete fel! – hallatszott a Madame hangja.

A tündérek felemelkedtek a levegőbe, szárnyuk halcan suhogott. – Újra! – adta ki az utasítást a tanárnő.
– Koncentráljatok!

Vajon szüksége van-e bárkinek is a segítségünkre? – merült fel Csilliben a gondolat, miközben lábai a levegőben hajladoztak.

Újra és újra megismételték a táncot. A varázslat egyre növekedett, míg végül már úgy érezték, mint ha ezernyi apró buborék keringene körülöttük – és a tánc tovább folytatódott. Hát már semmi sem fog történni?

Van errefelé olyan teremtmény, akinek szüksége van a segítségünkre? – tette fel gondolatban a kérdést ismét Csilli, és még erősebben összpontosított, mint korábban. – *Segíteni szeretnénk rajtad!*

Hirtelen egy rémült, erőtlen hangocskát vélt hallani. *Igen!* – kiáltotta a hang. – *Segíts rajtam, kérlek!* – Csillinek még a lélegzete is elakadt, és kis híján elengedte Bimi kezét.

Hol vagy? – kérdezte lelkesen.

A halk hangocska újra megszólalt. – *Az erdőben vagyok! Kérlek, segíts rajtam!*

Segítünk! – küldte útjára az üzenetet gondolatban Csilli, olyan hangosan, ahogyan csak bírta. – *Ne félj, jövünk már!*

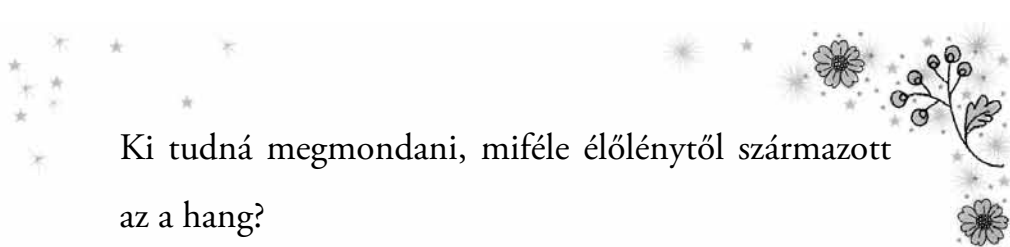
– Hagyjátok abba a táncot! – adta ki hirtelen az utasítást Madame Létepile. – Mindenki szálljon le a földre!

Csilli szeme kipattant. Bimivel egymásra meredtek, miközben leereszkedtek a földre.

– Te is hallottad? – súgta Csilli.

Bimi bólintott, szeme izgatottan tágra nyílt. – Olyan rémültnek hangzott! Vajon mi lehetett az?

– Jó kérdés! – mondta erre a Madame, aki meghallotta Bimi szavait. Bosszankodva csóválta lila fürtös fejét. – Ó, micsoda szerencsétlen helyzet! De olyan lecke ez, amelyet egyszer mindenkinek meg kell tanulnia.

Ki tudná megmondani, miféle élőlénytől származott az a hang?

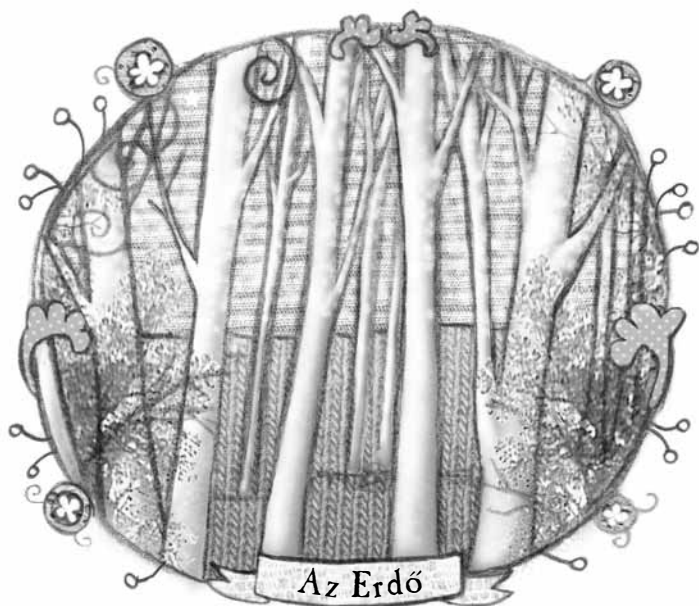
A lányok tanácstalanul meredtek tanárnőjükre. A csendben egy óriási dongó zsongott el mellettük. Végül Pix a magasba emelte a kezét. – Valamiféle madár?

– Nem, nem madár volt! – rázta a fejét a Madame. A tündérek meglepetten néztek össze. Pix szinte soha nem hibázta el a választ.

– Borzalmas, rettenetes szörnyűség! – Hideg borzongás futott végig a Madame ezüstös szárnyán. – Kedves gyermekeim... a hang, amelyet hallottatok, egy *darázsé* volt.

Darázs! A hirtelen csendben hallani lehetett, amint az osztálynak még a lélegzete is eláll a meglepetéstől. Csilli úgy érezte, mintha jéghideg vizet zúdítottak volna a nyakába. A Nagy Darázs Háborúknak több száz

éve vége, de a tündérek sosem feledték a borzalmakat, amelyeket annak idején a darázsok műveltek.

A Madame komoran bólintott. – Igen, darázs. Most már tudjátok, milyen a hangjuk. Sose feledjétek! Ettől a hangtól óvakodnunk kell!

Csilli az ajkába harapott, amikor a halk, segítségért esedező hangocskára gondolt. Lehetséges, hogy

valóban darázs volt, de annyira magányosnak hangzott – és rémültnek. Csilli tétován felemelte a kezét.

– Mi az, Csilli? – A Madame végigsimított lila hajfürtjein.

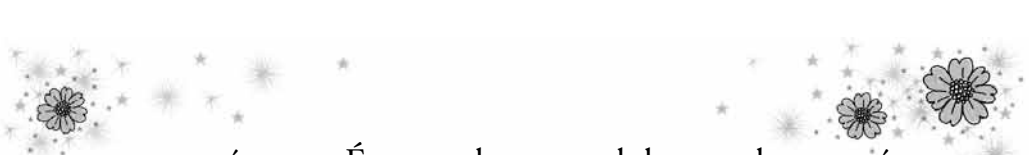
– Nem... nem fogunk segíteni rajta? – kérdezte Csilli.

A Madame szeme kidülledt döbbenetében. Szóra nyitotta a száját, majd mégis becsukta.

Csilli nagyot nyelt. – Úgy értem... tudom, hogy darázs volt meg minden, de hát megsebesült. Ott van valahol az erdőben, és...

– Elég! – vágott a szavába Madame Léptepille, és drámaian a füléhez kapta a kezét. – Darázsakon nem segítünk! Már ezer éve nem segítettek tündérek egyetlen darázson sem. Gonosz, fondorlatos teremtmények mind.

Csilli szárnya nyirkossá vált zavarában. Mindenki őt bámulta tágra nyílt szemmel. Még Szuzi is rémült

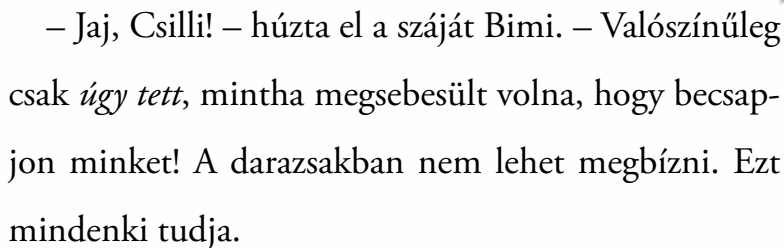
arcot vágott. – Én... csak azt gondoltam... hogy segítenünk kell a természetén – hebegte.

– Nem az *efféle* természetén! – csattant fel a Madame. – Egy szót sem akarok többé hallani róla, Csilli! Most fogjátok meg szépen egymás kezét, és táncoljuk el inkább a szellőtáncot, hogy elkergezzük ezeket a kellemetlen gondolatokat!

Eltáncolták hát a vidám szellőtáncot, de a könnyed lépések nem igazán derítették jobb kedvre Csillit – még akkor sem, amikor a szellőcske jókedvűen csiklandozta szárnyát és lábujjait. Amikor óra után visszafelé repültek az iskolába, válla fölött még egyszer hátrapillantott az erdő felé. Az járt a fejében, vajon hol lehet a bajba jutott darázs. Talán súlyosan megsérült?

Bimi meglökte a szárnyával. – Csilli, ugye nem azon a darázon töröd még most is a fejed?

Csilli habozott. – Megsebesült. Csak erről van szó.

– Jaj, Csilli! – húzta el a száját Bimi. – Valószínűleg csak *úgy tett*, mintha megsebesült volna, hogy becsapjon minket! A darazsakban nem lehet megbízni. Ezt mindenki tudja.

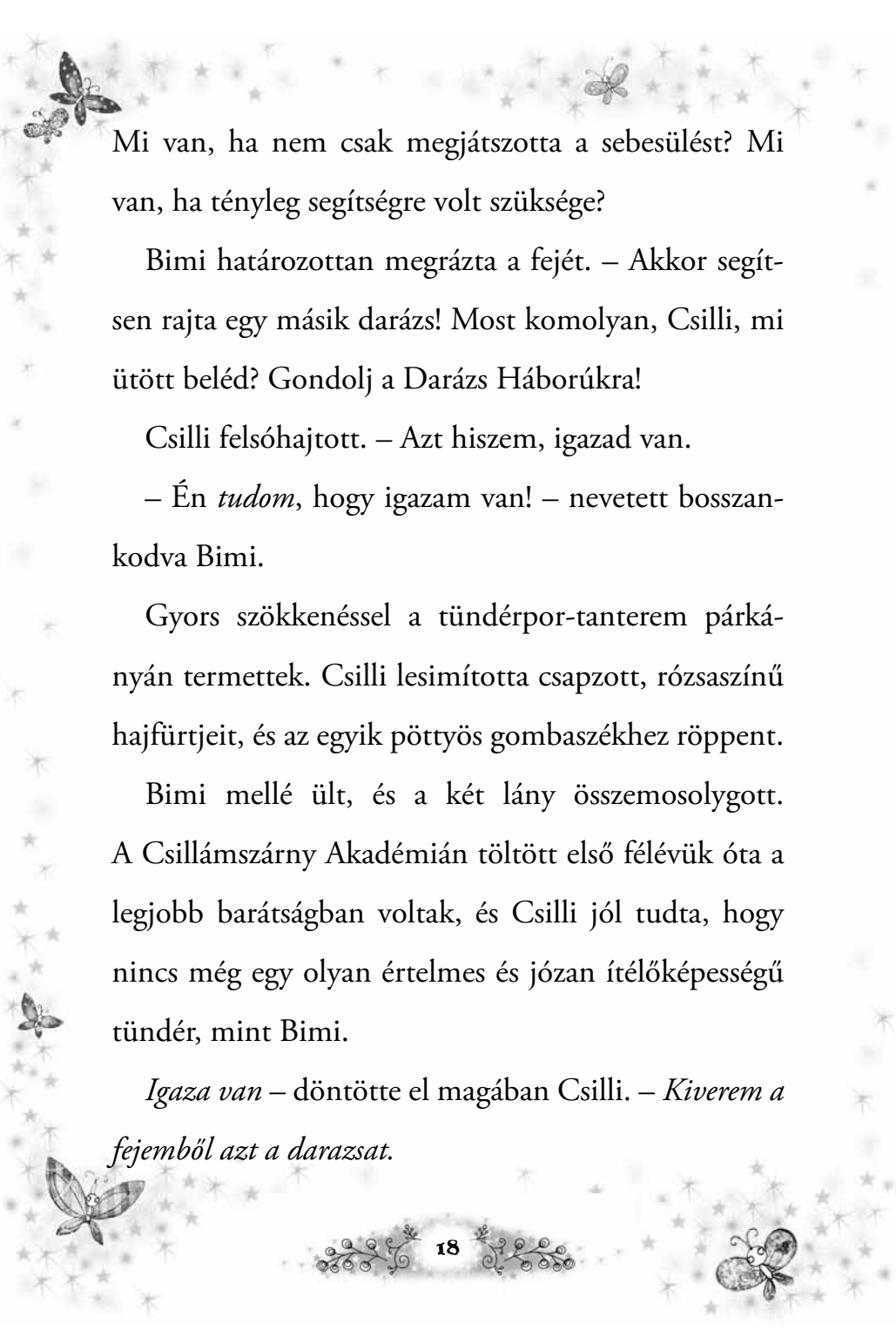
– Lehetséges – felelte kételkedően Csilli.

Berepültek az iskolába a Nácisz Ág többi tündérével együtt. Odabenn a Csillámszárny Akadémia aranyló fényoszlopként tornyosult fölénk, ahol a fa számtalan ágából tündérek sokasága repdesett ki és be.

– Tündérporóra következik! – kiáltotta Bimi. – Gyerünk!

Szárnyaik színpompás felhővé mosódtak össze, amint felfelé suhantak a magasba. A tündérporórákat a fatörzs legfelső részében tartották, így a kis tündéreknek mindig nagyon sietniük kellett, hogy időben odaérjenek a táncórájuk után.

Csilli balra dőlt, hogy kikerüljön egy csapat fecske harmadévest. – De Bimi, figyelj! – lihegte. –

Mi van, ha nem csak megjátszotta a sebesülést? Mi van, ha tényleg segítségre volt szüksége?

Bimi határozottan megrázta a fejét. – Akkor segítsen rajta egy másik darázs! Most komolyan, Csilli, mi ütött beléd? Gondolj a Darázs Háborúkra!

Csilli felsóhajtott. – Azt hiszem, igazad van.

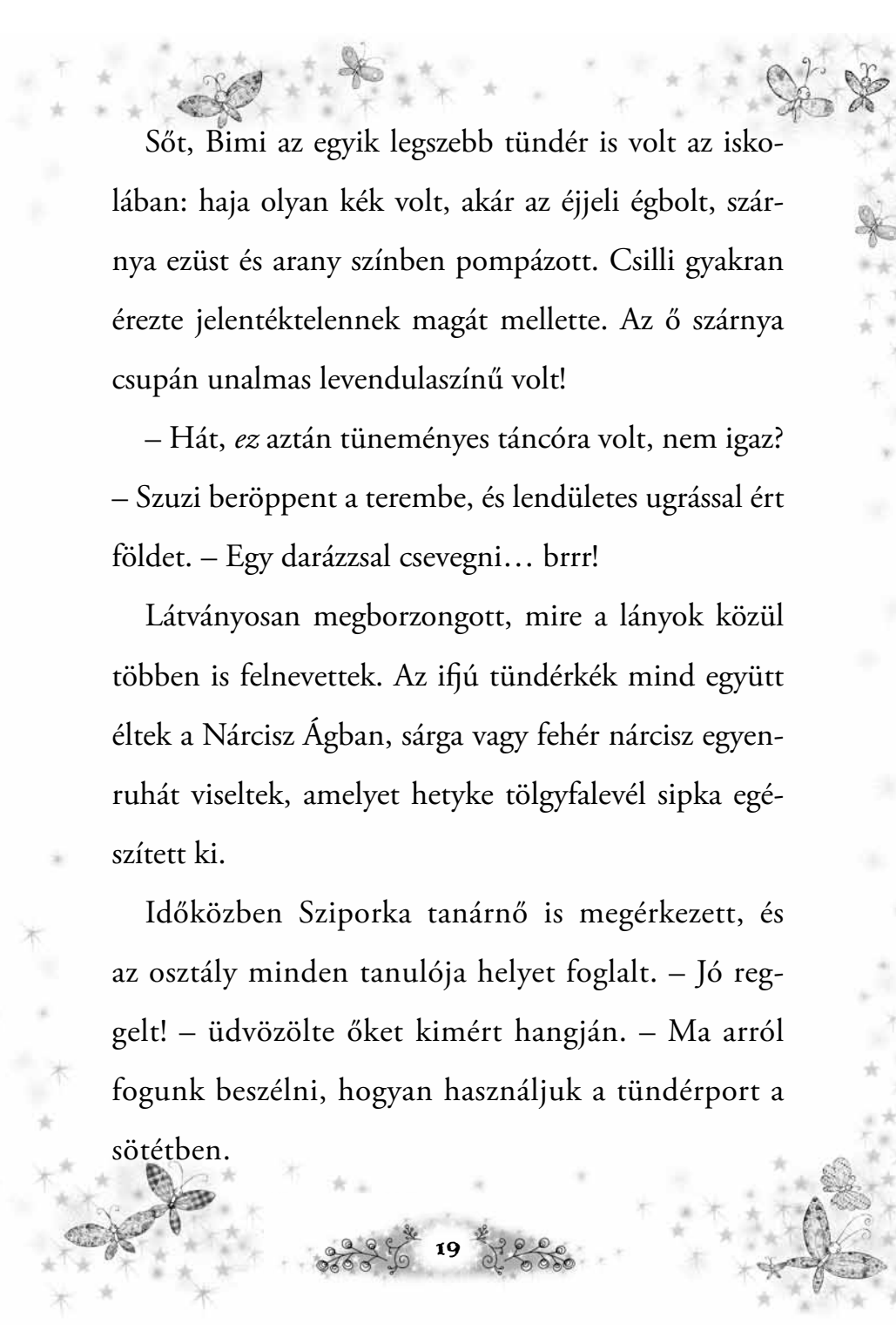
– Én *tudom*, hogy igazam van! – nevetett bosszankodva Bimi.

Gyors szökkenéssel a tündérpor-tanterem párkányán termettek. Csilli lesimította csapzott, rózsaszínű hajfürtjeit, és az egyik pöttyös gombaszékhez röppent.

Bimi mellé ült, és a két lány összerosolygott. A Csillámszárny Akadémián töltött első félévük óta a legjobb barátságban voltak, és Csilli jól tudta, hogy nincs még egy olyan értelmes és józan ítélőképességű tündér, mint Bimi.

Igaza van – döntötte el magában Csilli. – *Kiverem a fejemből azt a darazsat.*

Sőt, Bimi az egyik legszebb tündér is volt az iskolában: haja olyan kék volt, akár az éjjeli égbolt, szárnya ezüst és arany színben pompázott. Csilli gyakran érezte jelentéktelennek magát mellette. Az ő szárnya csupán unalmas levendulaszínű volt!

– Hát, *ez* aztán tüneményes táncóra volt, nem igaz?
– Szuzi beröppent a terembe, és lendületes ugrással ért földet. – Egy darázssal csevegni... brrr!

Látványosan megborzongott, mire a lányok közül többen is felnevettek. Az ifjú tündérekék mind együtt éltek a Nárcisz Ágban, sárga vagy fehér nárcisz egyenruhát viseltek, amelyet hetyke tölgyfalevél sipka egészített ki.

Időközben Sziporka tanárnő is megérkezett, és az osztály minden tanulója helyet foglalt. – Jó reggelt! – üdvözölte őket kimért hangján. – Ma arról fogunk beszélni, hogyan használjuk a tündérport a sötétben.

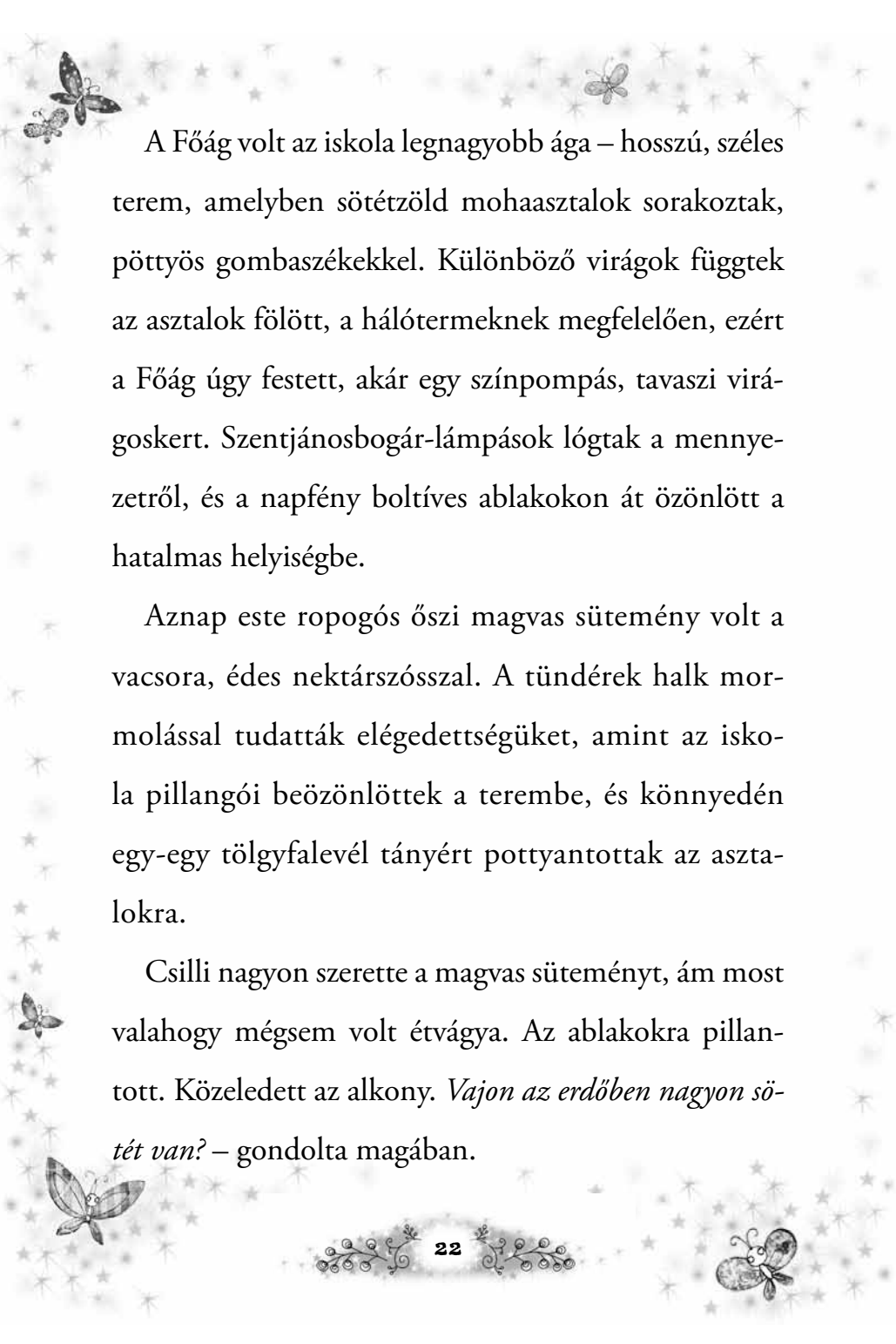

Csilli némán felnyögött, miközben előhúzta szíromtömbjét a jegyzeteléshez. Már alig várta, hogy másodikosok legyenek, amikor végre *használhatják* is majd a tündérport, ahelyett, hogy csak beszélnének róla.

– Akkor hát kezdjünk is neki! – Sziporka tanárnő hátrasimította vékony, fehér szárnyát, és szigorúan szemügyre vette az osztályt. – Habár a tündérpor világít a sötétben, ez a fény csupán a hold sugarának visszaturkózódése. Ezért azokon az éjszakákon, amikor a hold nem látható...

Csilli csigacsík tolla egyszerre lelassult, amint a kis tündérlánynak újra eszébe jutott a segítségért könyörgő darázs.

Nem! – utasította vissza határozottan a gondolatot. – *Biminek igaza van. Csak ócska trükk volt.* – Vett egy mély lélegzetet, és újra nekilátott a jegyzetelésnek.

A Főág volt az iskola legnagyobb ága – hosszú, széles terem, amelyben sötétzöld mohaasztalok sorakoztak, pöttyös gombaszékekkel. Különböző virágok függtek az asztalok fölött, a hálótermeknek megfelelően, ezért a Főág úgy festett, akár egy színpompás, tavaszi virágoskert. Szentjánosbogár-lámpások lógtak a mennyezetről, és a napfény boltíves ablakokon át özönlött a hatalmas helyiségbe.

Aznap este ropogós őszi magvas sütemény volt a vacsora, édes nektárszósszal. A tündérek halk mormolással tudatták elégedettségüket, amint az iskola pillangói beözönlöttek a terembe, és könnyedén egy-egy tölgyfalevél tányért pottyantottak az asztalokra.

Csilli nagyon szerette a magvas süteményt, ám most valahogy mégsem volt étvágya. Az ablakokra pillantott. Közeledett az alkony. *Vajon az erdőben nagyon sötét van?* – gondolta magában.

– Mi a baj, Ellentét? – kérdezte Szuzi az asztal túloldaláról.

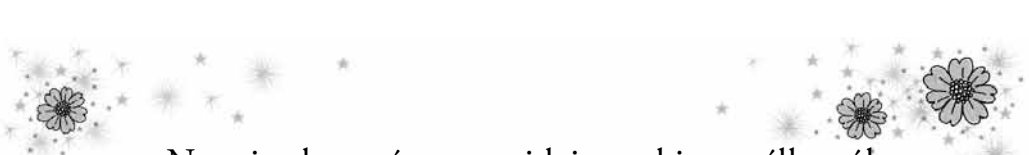
Csilli mosolyt erőltetett az arcára. – Semmi – válaszolta.

Szuzi haja élénk levendulakék színben virított, szárnya pedig rózsaszínű volt, míg Csilli épp ellenkező színösszeállítással büszkélkedhetett, ezért találta ki számára barátnője az „Ellentét” becenevet. Csillinek korábban Szuzi volt a legjobb barátnője, és még most is nagyon kedvelték egymást – bár Csilli tudta jól, hogy Szuzi nem mindig teljesen megbízható!

– Szerintem még mindig a darázs miatt lógatja az orrát! – vigyorgott gúnyosan egy hegyes állú tündér az asztal végén.

Mariella! Csilli visszafojtotta az ajkára toluló csípős megjegyzést.

– Vigyázz magadra, hékás! – figyelmeztette Mariellát éles hangon Szuzi. – Emlékezz, mi történt a múltkor is!

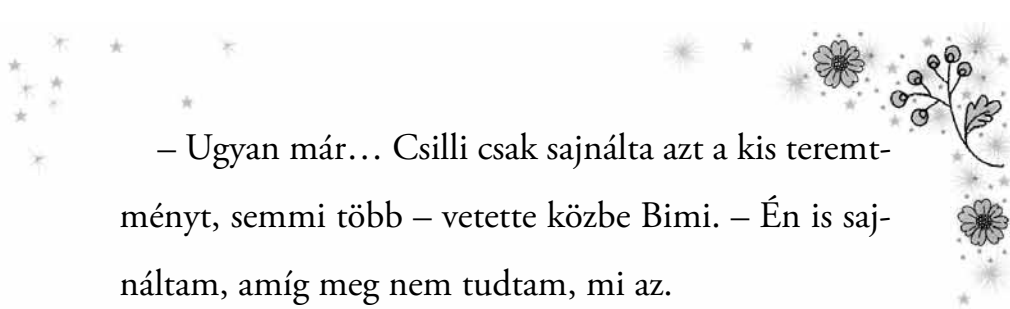

Nem is olyan régen egy ideig senki sem állt szóba Mariellával az elsősök közül, miután Csilli és barátai leleplezték a csúnya csínyt, amelyet a lány Bimi ellen eszelt ki. Mariella arca elvörösödött Szuzi emlékeztető szavai hallatán. Összecsapta sápadtzöld szárnyait, és dühös tekintettel meredt makkpohárkájába.

Mellette ülő barátnője, Lola cincogva válaszolt: – De hát Mariella nem is csinált semmit. Csilli volt az! Képzeljétek, segíteni akart egy daráznak! Ilyet is csak egy *darázseshű* tenne.

Lola harsányan nevetett a saját viccén. Mariella is felvihogott, és hátrasöpörte ezüst-zöld haját.

Az asztal körül hirtelen mindenki elhallgatott. Csillinek az arcába szökött a vér. Habár Mariellát és Lolát senki sem szívlelte, Csilli tudta, hogy a barátai titokban egyetértenek velük.

– Ugyan már... Csilli csak sajnálta azt a kis teremtményt, semmi több – vetette közbe Bimi. – Én is sajnáltam, amíg meg nem tudtam, mi az.

Pix kételkedve rebegettette sárga szárnyait. – Igen, de akkor is...

– Egy darázsban sosem lehet bízni! – tette hozzá Szili, az ezüsthajú, izgága tündérlány. Nagy szeme még inkább elkerekedett, amint suttogóra halkította hangját. – Hát, az apukám azt mondta...

– Volnátok szívesek abbahagyni! – tört ki Csilli.
– *Eddig* sem segítettem darásznak, és ezután sem fogok!

– Hát... akkor minden rendben – válaszolta Szuzi, és szélesen elmosolyodott.

Mindenki felnevetett, és erre Csilli is megkönnyebült. Egyszerre ellenállhatatlan éhség tört rá. Felemelte magvas sütijét a tányérjáról, és jóízűen beleharapott.

Természetesen nem áll szándékában segíteni egy darázson! Butaság az egész!

Vacsora után Csillagfény kisasszony, a Csillámszárny Akadémia igazgatónője a Főág elejében magasodó emelvény fölé szállt. – Figyelmet kérek! – kiáltotta, és összecsapta a kezét. Szivárványszínű szárnya opálként csillogott a szentjánosbogár-lámpások fényében.

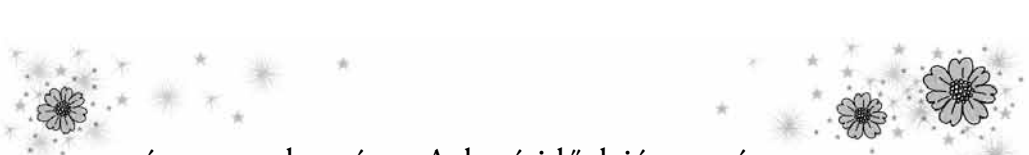

Az iskola diákjai mindannyian várakozással telve figyelték. Csillagfény igazgatónő elmosolyodott. – Fontos bejelentést szeretnék tenni – mondta határozott, mély hangján. – Különleges pályázatot hirdetünk meg ebben a félévben, és szeretnénk, ha az iskola minden növendéke részt venne benne.

Izgatott mormolás hullámozott végig az ágon. Csillagfény igazgatónő a magasba emelte a kezét, csendet kért. Fehér haja gomolygó felhőhöz hasonlított.

– Azt szeretnénk, ha minden egyes diákunk tenne valamit azért, hogy még büszkébbek lehessünk az iskolánkra – folytatta. – Írhattok dalt, készíthettek valamilyen dísz tárgyat, vagy akár kitalálhattok egy új varázsigt is... bármit, amihez csak kedvetek van! Fontos azonban, hogy amire végül a választásotok esik, valamilyépp emelje szeretett iskolánk fényét.

Szemében titokzatos fény csillogott, miközben tekintetét végigjáratta a sokaságon. – Két hetetek van

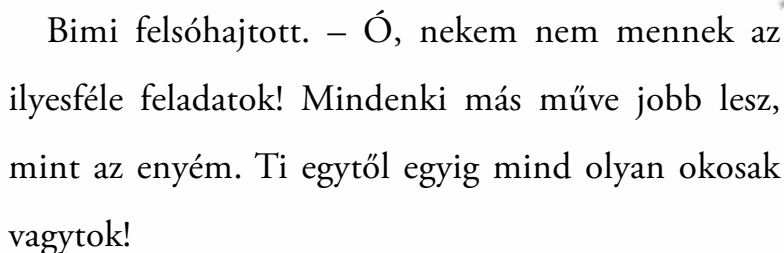
rá – tette hozzá. – A határidő lejárta után versenyt rendezünk, évfolyamonként a legjobb három műalkotást csillám-csillaggal jutalmazzuk, amelyeket alkotóik ágának javára írunk majd!

Csillagfény igazgatónő ez után visszaereszkedett a tanári emelvényre. A Főágban azon nyomban izgatott zsvivaj vette kezdetét.

Szuzi a székén ugrándozott, és lelkesen rebegettette szárnyait. – Tüneményes! Kitalálok egy új táncot! A Madame odáig lesz érte!

Pix kis időre gondolataiba mélyedt. – Azt hiszem, én a Csillámszárny Akadémia történetéről fogok írni – mondta végül. – Lefogadom, hogy rengeteg izgalmas feljegyzést találok róla a könyvtárban! Na és te, Csilli?

Csilli a fejét rázta. – Én még nem tudom. – Amint a beszélgetés tovább folytatódott körülöttük, Csilli észrevette Bimi gondterhelt arckifejezését. – Mi a baj? – kérdezte suttogva.

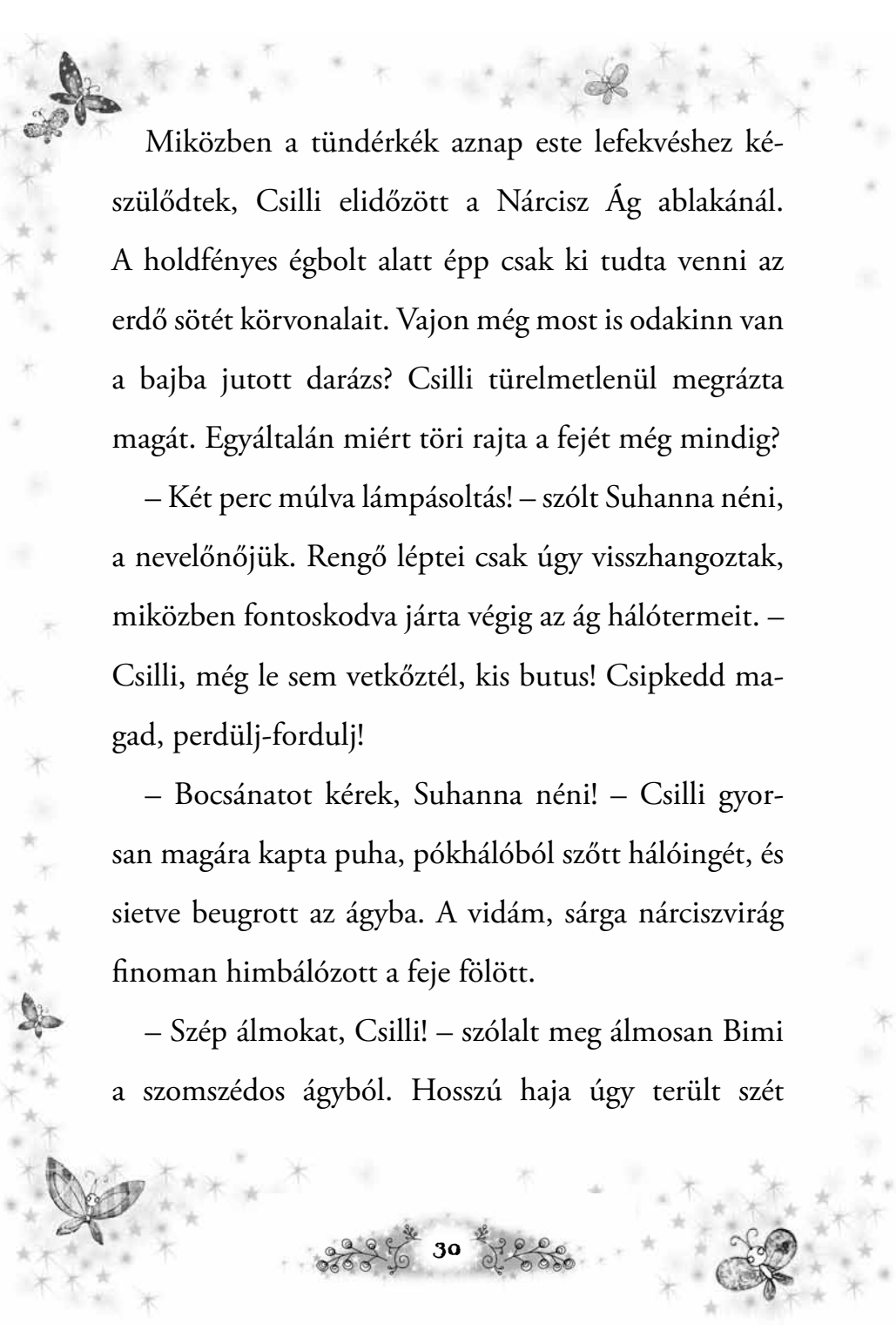
Bimi felsóhajtott. – Ó, nekem nem mennek az ilyesféle feladatok! Mindenki más műve jobb lesz, mint az enyém. Ti egytől egyig mind olyan okosak vagytok!

Csilli kis híján nevetésben tört ki, ám végül mégsem tette. Bimi komolyan beszélt. – De hát nem is vagyunk azok! – tiltakozott. – Egyedül Pixnek vág igazán az esze; mi, többiek, egészen hétköznapiak vagyunk. Te is éppolyan okos vagy, mint bármelyikünk.

De hiába beszélt Bimi lelkére, Csilli tudta jól, hogy nem sikerült meggyőznie barátnőjét. Levendulaszínű szárnyát megnyugtatóan Bimi ezüst-arany szárnyához dörzsölte. – Szívesen segítek neked – ajánlotta. – Úgy értem, ha tényleg annyira aggaszt a dolog.

Bimi arca megkönnyebbülten felragyogott. – *Tényleg* megtennéd? Csilli, hát az tüneményes volna!

– Hát persze, hogy szívesen segítek – mondta Csilli.
– Ne aggódj, együtt vágunk bele!

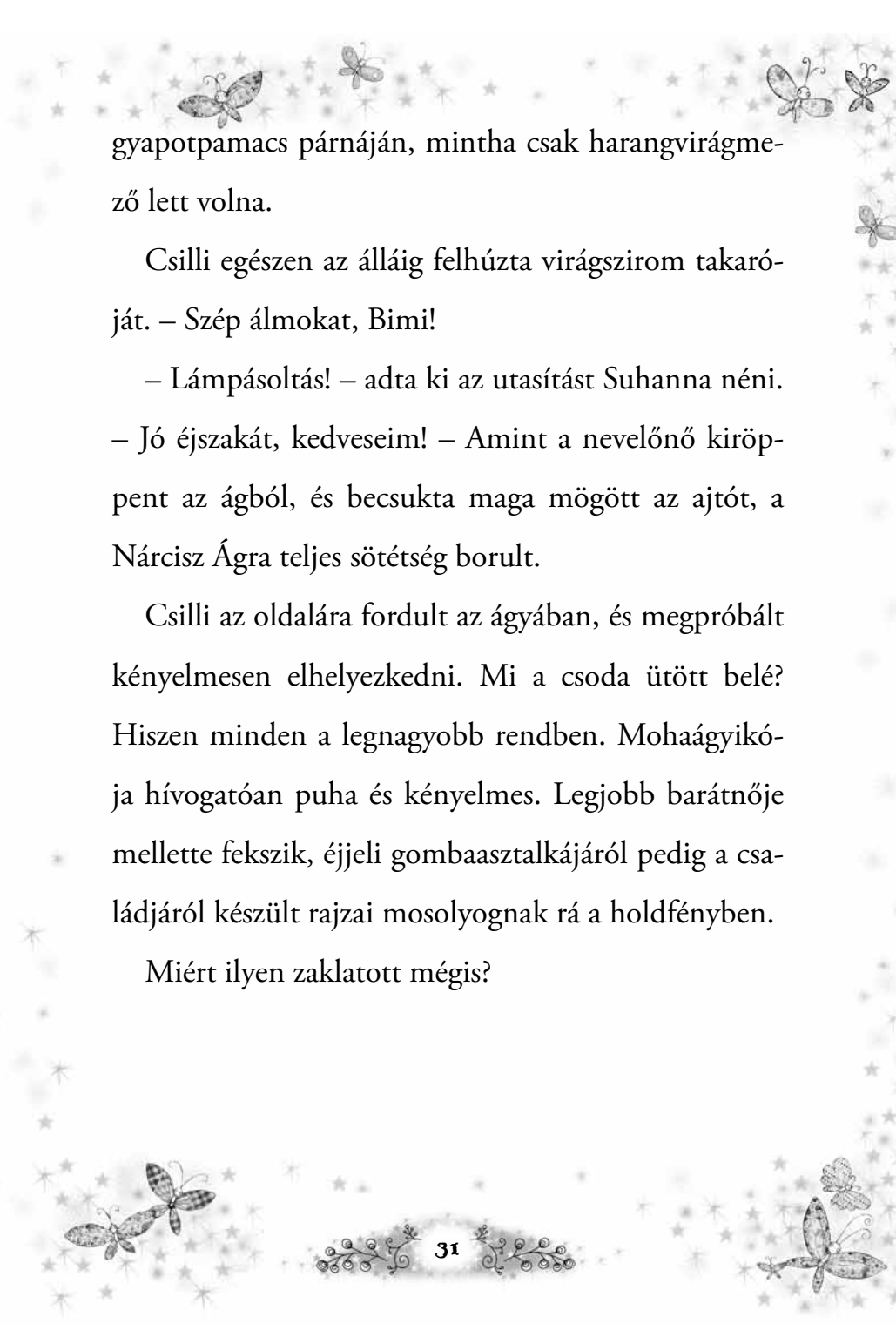

Miközben a tündérméhek aznap este lefekvéshez készülődtek, Csilli elidőzött a Nácisz Ág ablakánál. A holdfényes égbolt alatt épp csak ki tudta venni az erdő sötét körvonalait. Vajon még most is odakinn van a bajba jutott darázs? Csilli türelmetlenül megrázta magát. Egyáltalán miért töri rajta a fejét még mindig?

– Két perc múlva lámpásoltás! – szólt Suhanna néni, a nevelőnőjük. Rengő léptei csak úgy visszhangoztak, miközben fontoskodva járta végig az ág hálótermeit. – Csilli, még le sem vetkőztél, kis butus! Csipkedd magad, perdülj-fordulj!

– Bocsánatot kérek, Suhanna néni! – Csilli gyorsan magára kapta puha, pókhálóból szőtt hálóingét, és sietve beugrott az ágyba. A vidám, sárga nárciszvirág finoman himbálózott a feje fölött.

– Szép álmokat, Csilli! – szólalt meg álmosan Bimi a szomszédos ágyból. Hosszú haja úgy terült szét

gyapotpamacs párnáján, mintha csak harangvirágmező lett volna.

Csilli egészen az álláig felhúzta virágszirom takaróját. – Szép álmokat, Bimi!

– Lámpásoltás! – adta ki az utasítást Suhanna néni.
– Jó éjszakát, kedveseim! – Amint a nevelőnő kiröppent az ágból, és becsukta maga mögött az ajtót, a Nárcisz Ágra teljes sötétség borult.

Csilli az oldalára fordult az ágyában, és megpróbált kényelmesen elhelyezkedni. Mi a csoda ütött belé? Hiszen minden a legnagyobb rendben. Mohaágyikója hívogatóan puha és kényelmes. Legjobb barátnője mellette fekszik, éjjeli gombaasztalkájáról pedig a családjáról készült rajzai mosolyognak rá a holdfényben.

Miért ilyen zaklatott mégis?

Csillámszárny Akadémia

Ahol a tündérek tündökölnek

**- Alkossatok kört! - adta ki az utasítást Madame Léptepille,
karját kecsesen lengetve. - Gyorsan! Gyorsan!**

**Csilli és társai egy új táncot tanulnak, amelynek segítségével
fellelhetik a bajba jutott élőlényeket.**

**Hiszen minden tündér kötelessége, hogy vigyázzon
és gondot viseljen a természetre.**

**Csilli egy sebesült kis darázsra bukkan,
akinek segítségre volna szüksége, ám a kislányt figyelmeztetik,
hogy a darazsak nem állnak barátságban a tündérekkel.**

Segítsen hát a kicsiny állatnak vagy sem?

A kis tündér döntés előtt áll...

**Csilli következő fél évének kalandjai a Csillámszárny Akadémián -
a világ legtüneményesebb tündériskolájában. Olvasd el te is!**

**Elragadó történet tündöklő szemű lánykáknak
és kíváncsi fiúknak.**

Hétéves kortól ajánljuk.

Könyvmolyképző Kiadó

ISBN 978 963 245 516 7

9 789632 455167

1.799 Ft